

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudců Tomáše Kocourka a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **NAVOS, a. s.**, IČO 47674857, sídlem Čelakovského 27, Kroměříž, zastoupena JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou, sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2023, č. j. 8 A 105/2022-69,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2023, č. j. 8 A 105/2022-69, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného. Požadovala, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout do 30 dnů od právní moci rozsudku o její žádosti o podporu podané dne 15. 6. 2018 na dotační projekt „*Snížení emisí TZL na OS 92kt Hustopeče*“, reg. č. CZ.05.2.32/0.0/0.0/17_089/0007353 (dále jen „projekt“) v rámci 89. výzvy operačního programu Životní prostředí 2014-2020 (dále jen „operační program“).

[2] Žalobkyně k tomu v žalobě uvedla, že dne 15. 6. 2018 podala žádost o dotaci, která byla vyhodnocena po formální i věcné stránce jako přijatelná. Projekt získal v rámci

hodnocení 107,48 bodů, tedy překročil minimální požadovanou hranici 30 bodů. Dne 24. 5. 2021 byla žalobkyně vyzvána k podání vyjádření ke shromážděným podkladům, čehož využila. Ani poté ovšem nebylo vydáno rozhodnutí o její žádosti. Dne 31. 5. 2022 proto požádala o přijetí opatření proti nečinnosti, tomuto podnětu však nebylo usnesením žalovaného ze dne 18. 7. 2022 vyhověno. Žalobkyně zdůraznila, že ačkoliv nemá právo na poskytnutí dotace, má právo na vyřízení žádosti v souladu se stanovenými pravidly. Jedním z nich je požadavek plynoucí z § 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, na vyřízení věci v přiměřené lhůtě. Žalovaný je však dlouhodobě nečinný, což má mimo jiné za následek, že se nemůže bránit proti případnému zamítavému rozhodnutí.

[3] K argumentaci žalovaného obsažené v usnesení ze dne 18. 7. 2022 žalobkyně v žalobě uvedla, že audit Evropské komise č. REGC414CZ0133 týkající se možného střetu zájmů Ing. Andreje Babiše (žalobkyně patří do koncernu Agrofert) byl definitivně ukončen dne 5. 2. 2020, kdy bylo vyhotoveno české znění závěrečné auditní zprávy. V této souvislosti odkázala na rozsudek městského soudu ze dne 5. 10. 2020, č. j. 14 A 49/2020-79. Není pravda, že by po uvedeném datu přetrvávaly pochybnosti. Ani zařazení projektu do tzv. zásobníku, což je postup opírající se nanejvýš o interní pokyny a správní praxi, neodůvodňuje nečinnost žalovaného. To platí tím spíše, že žalovaný opakovaně podpořil i projekty s nižším bodovým hodnocením, které tak přeskočily projekt žalobkyně. Smyslem § 14n odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „rozpočtová pravidla“), je stanovit nejzazší mez pro přijetí zamítavých rozhodnutí o nejpozději podaných (a proto stále nerozhodnutých) žádostech o dotaci.

[4] Žalovaný v řízení před městským soudem uvedl, že na základě vyhodnocení podaných žádostí o dotaci byly podpořeny projekty, které dosáhly nejméně 109 bodů. Projekt žalobkyně získal jen 107,48 bodů, a proto nebyl podpořen, nýbrž zařazen do tzv. zásobníku, neboť obecně splňoval podmínky pro poskytnutí dotace. K tzv. zásobníku projektů žalovaný uvedl, že se v rámci administrace operačního programu běžně stává, že žadatelé nespolupracují při kompletaci podkladů pro vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo odstoupí od realizace projektu apod. V důsledku toho dochází k úspoře prostředků v operačním programu a vzniká prostor pro poskytnutí dotace dalším projektům, které původně podpořeny nebyly. Žalovaný za účelem snížení administrativní náročnosti proto nepřistupuje k vydání zamítavých rozhodnutí ihned po vyhodnocení podaných žádostí, nýbrž zařadí projekty, které splňují formální a věcné podmínky pro poskytnutí dotace, do tzv. zásobníku. V případě, že v operačním programu dojde k úspoře prostředků nebo jsou do něj přiděleny nové prostředky (např. převodem z jiných operačních programů), přizná žalovaný dotaci i původně neúspěšným žadatelům. Pokud by nepostupoval systémem tzv. zásobníku a žádosti ihned zamítl, byla by výzva operačního programu ukončena, aniž by byly vyčerpány všechny dostupné prostředky, a bylo by třeba vyhlásit výzvu novou. Žadatelé by museli podat nové žádosti (o těch původních by již bylo rozhodnuto), které by musely být znovu posouzeny a vyhodnoceny. Využití systému tzv. zásobníku umožňuje podle žalovaného § 14n odst. 1 rozpočtových pravidel, který stanoví lhůtu pro vydání zamítavých rozhodnutí při vyčerpání veškerých disponibilních prostředků určených pro dotace v rámci dané výzvy.

[5] Žalovaný dále uvedl, že audit Evropské komise znemožňoval projekt žalobkyně vyjmout ze zásobníku za účelem jeho podpoření. Zpráva o auditu byla České republice

pokračování

zaslána v únoru 2020. Česká republika s jejími závěry nesouhlasila a rozporovala je prostřednictvím sdělení Evropské komisi, přičemž její finální vyjádření obdržela Česká republika až 18. 12. 2020. Závěry Evropské komise byly následně začleněny do národního metodického rámce, a to s účinností od 1. 2. 2021. Jakmile došlo k vyjasnění právní situace, přistoupil žalovaný k vyhodnocení přípustnosti žadatele (žalobkyně) odkrýváním vztahů v rámci svěrenských fondů ovládajících koncern Agrofert (poslední podklady získal žalovaný dne 6. 10. 2021). Žalovaný tedy nebyl nečinný. V říjnu 2021 proběhly volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu, jejichž výsledky jasně naznačovaly, že v krátkém časovém horizontu pravděpodobně dojde ke změnám v osobách veřejných činitelů dle zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů. Po vyjasnění otázky střetu zájmů nemohl být projekt žalobkyně podpořen z toho důvodu, že ve výzvě operačního programu nebyly k dispozici dostatečné prostředky. Nebylo ovšem možné vyloučit, že do něj budou převedeny další prostředky, proto nebylo vydáno zamítavé rozhodnutí, nýbrž projekt byl stále uchovávan v tzv. zásobníku. Tento stav trval i ke dni vydání rozsudku městského soudu. Žalovaný připustil, že z tzv. zásobníku byly v minulosti vybrány k poskytnutí dotace projekty, které získaly méně bodů než projekt žalobkyně, ovšem bylo to v době, kdy žalovaný vyčkával na výsledky auditu Evropské komise a následně prováděl šetření k ověření střetu zájmů.

[6] Žalobkyně v návaznosti na vyjádření žalovaného označila za chybu, že si žalovaný při „přeskakování“ jejího projektu neponechal finanční rezervu na dobu, kdy bude definitivně posouzena její způsobilost získat dotaci. Žalovaný by se nedostal do situace, kdy nemá prostředky na poskytnutí dotace žalobkyni, ačkoliv v mezidobí podpořil hůře hodnocené projekty.

[7] Městský soud v první řadě dovodil, že žaloba je ve smyslu § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), včasná. Ztotožnil se s názorem vyřčeným v rozsudku téhož soudu č. j. 14 A 49/2020-79. Uvedl, že rozpočtová pravidla nestanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí o žádosti. Obsahují pouze lhůtu pro vydání zamítavého rozhodnutí (§ 14n odst. 1), lhůta pro vydání kladného rozhodnutí je upravena toliko obecně v § 6 správního řádu. Z toho dovodil, že lhůta pro podání žaloby začala plynout vydáním usnesení žalovaného ze dne 18. 7. 2022, kterým nebylo vyhověno podnětu na ochranu proti nečinnosti.

[8] Věcně městský soud žalobě vyhověl. Uvedl, že podle § 6 správního řádu měl žalovaný rozhodnout v přiměřené lhůtě, přičemž pojem „přiměřená lhůta“ má být vykládán v kontextu konkrétních okolností daného případu. K výkladu tohoto pojmu městský soud citoval tři odstavce rozsudku č. j. 14 A 49/2020-79. Z bodů 35 a 36 tohoto rozsudku vyplývá, že vyčkával-li žalovaný na závěr Evropské komise, který měl být výstupem jí provedeného auditu, nejednalo se o neodůvodněný průtah v řízení. Závěrečná zpráva Evropské komise však byla vydána v českém znění již 5. 2. 2020. Žalovaný měl tedy rozhodnout v přiměřené době po tomto datu (bod 37). Městský soud nadto poukázal na skutečnost, že pověřený zaměstnanec žalovaného při jednání uvedl, že finanční prostředky mohou být alokovány i do jiné výzvy, což jen potvrzuje, že byl žalovaný v době rozhodování městského soudu nečinný. Dospěl tedy k závěru, že žaloba je důvodná, a uložil žalovanému povinnost rozhodnout ve věci do 60 dnů od právní moci rozsudku. Tuto lhůtu považuje městský soud za přiměřenou a dostatečnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[9] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Navrhuje rozsudek městského soudu zrušit z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Stěžovatel předně namítá, že městský soud nesprávně vyložil pojem „přiměřená lhůta“. Nelze jej totiž vykládat izolovaně, nýbrž musí být respektován kontext celého řízení. Stěžovatel nemůže v rámci posuzování žádosti předjímat, zda bude vydáno pozitivní, nebo negativní rozhodnutí o žádosti, a proto nelze při výkladu přiměřenosti lhůty opomenout lhůtu podle § 14n odst. 1 rozpočtových pravidel. Kladné a záporné rozhodnutí nelze podříditi dvěma zcela odlišným a nesouvisejícím lhůtám. Za situace, kdy nelze bez dalšího rozhodnout o tom, že žadateli nebude ani v budoucnu v rámci dané výzvy operačního programu poskytnuta dotace, by bylo zamítnutí žádosti pro žadatele i poskytovatele dotace nevýhodné. Kdyby stěžovatel neměl možnost využívat systém tzv. zásobníku, byl by povinen zamítnout všechny žádosti, kterým nemůže okamžitě vyhovět. Lhůta podle § 14n odst. 1 rozpočtových pravidel by byla prakticky nepoužitelná. V nyní projednávané věci sice přestal být Ing. Babiš veřejným funkcionářem, a tudíž odpadla otázka možného střetu zájmů podle § 4c zákona o střetu zájmů, nicméně přiznání dotace nebylo ani poté možné z důvodu nedostupnosti finančních prostředků. Nebylo tedy možné vydat ani kladné, ani záporné rozhodnutí o žádosti.

[10] Stěžovatel rovněž namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Dle jeho názoru se totiž městský soud nevypořádal se skutečnostmi specifickými pro průběh řízení o žádosti žalobkyně, tedy s úkony, které v jeho rámci stěžovatel prováděl. Stěžovatel rekapituluje svoji obranu, kterou uplatnil v řízení před městským soudem. Městský soud tyto námitky nijak nezohlednil, a nerefletoval tak celkové souvislosti řízení o žádosti o dotaci, přičemž ani neuvedl, zda a proč tyto námitky nepovažuje pro posouzení věci za relevantní. Neurčil ani, k jakému okamžiku by měla být vztažena přiměřenost lhůty, zda k okamžiku doručení závěrečné zprávy Evropské komise, nebo k okamžiku změny v osobě veřejného funkcionáře. Z jeho rozsudku tedy nevyplývá úvaha, která ho vedla k výslednému rozhodnutí ve věci. Stěžovatel tak není schopen z rozsudku dovodit, jak měl dle názoru městského soudu správně postupovat.

[11] Žalobkyně s námitkami stěžovatele nesouhlasí. Uvádí, že lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti se řídí toliko § 6 odst. 1 správního řádu. Městský soud dle jejího názoru správně vycházel ze své starší judikatury. Žalobkyně opakuje, že i po ukončení auditu byly podpořeny projekty s nižším počtem bodů, než získal její projekt, a tudíž je námitka stěžovatele, že o žádosti nerozhodl z důvodu nedostupnosti finančních prostředků, lichá. Stěžovatel si navíc měl pro případ rozptýlení pochybností vyplývajících z auditu vytvořit finanční rezervu, což neučinil.

[12] Žalobkyně se neztotožňuje ani s námitkou nepřezkoumatelnosti. Městský soud se vůbec nemusel vyjadřovat k stěžovatelem namítaným skutečnostem, které pro posouzení věci nebyly podstatné. Jím předložený popis dotačního řízení byl toliko obecný. Dle názoru žalobkyně je jasné patrné, jaké úvahy vedly městský soud k vyslovení jeho právních závěrů. Námitky stěžovatele nadto městský soud vzal v potaz, a to v bodě 9 rozsudku. Městský soud závazně určil počátek lhůty pro vydání rozhodnutí. Od tohoto okamžiku uplynul již více než rok a půl a stěžovatel o žádosti stále nerozhodl.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[16] Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je třeba vykládat jako nemožnost zjistit z rozhodnutí jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Z odůvodnění musí být zejména zřejmé, jakými úvahami se soud při hodnocení skutkových a právních otázek řídil a jak se vypořádal se stěžejními argumenty účastníků řízení (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Nevypořádá-li se krajský (městský) soud ve svém rozsudku, jímž vyhověl žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, s námitkami žalovaného obsaženými ve vyjádření k žalobě, poruší tím § 36 odst. 1 s. ř. s. Chybějící vypořádání zásadních námitek žalovaného může způsobit, že rozsudek, jímž krajský (městský) soud vyhověl žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, trpí nedostatkem důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012-61).

[17] Městský soud v napadeném rozsudku žádné vlastní úvahy neučinil, pouze citoval tři odstavce odůvodnění rozsudku č. j. 14 A 49/2020-79. Z nich vyplývá, že pokud správní orgán vyčkával na závěr Evropské komise ohledně finančního auditu, nejednalo se o neodůvodněný průtah v řízení. Po tuto dobu se stále jednalo o rozhodování v přiměřené lhůtě. Audit byl ukončen dne 5. 2. 2020, kdy byla doručena České republice závěrečná zpráva v českém jazyce. Od tohoto okamžiku počala plynout přiměřená lhůta k vydání rozhodnutí. Následující kroky ze strany českých orgánů, jimiž informují Evropskou komisi o plnění uložených opatření, popř. opětovně se ohrazují proti závěrům auditu, nejsou relevantní z hlediska zjištění názoru Evropské komise, jenž již byl jasně vyjádřen v závěrečné zprávě. Z citovaných odstavců rozsudku č. j. 14 A 49/2020-79 městský soud v projednávané věci dovodil, že o žádosti žalobkyně mělo být rozhodnuto v přiměřené době po vydání českého znění závěrečné zprávy o auditu Evropské komise, resp. po změně skutkového stavu věci s ohledem na zánik veřejné funkce Ing. Babiše. Městský soud své úvahy uzavřel nesrozumitelnou větou, že jelikož mohou být do výzvy operačního programu alokovány další finanční prostředky i později, byl stěžovatel v době podání žaloby i v době rozhodování soudu nečinný.

[18] Nejvyšší správní soud považuje za důležité zdůraznit, že skutkový stav ve věci, z níž zcela vycházel městský soud, byl v podstatných ohledech odlišný od nyní posuzované věci. Městský soud se v rozsudku č. j. 14 A 49/2020-79 zabýval situací, kdy žádost o dotaci jiné

společnosti z koncernu Agrofert byla schválena k poskytnutí podpory a byl jí zaslán návrh rozhodnutí o poskytnutí dotace ke kontrole a odsouhlasení. Žadatel návrh odsouhlasil, na což správní orgán nijak nereagoval a byl nečinný. V soudním řízení se hájil pouze tím, že vyčkával na výsledky auditu prováděného Evropskou komisí. Městský soud obecně přisvědčil správnímu orgánu, že bylo namístě vyčkat závěrů auditu, ovšem další otálení následující po doručení české verze závěrečné zprávy Evropské komise již je třeba považovat za nečinnost.

[19] V nyní projednávané věci je skutkový stav takový, že projekt žalobkyně nezískal dostatečný počet bodů, a tudíž pokud by nedošlo k žádné změně, nebyl by finančně podpořen. Stěžovatel ovšem projekt zařadil do tzv. zásobníku s tím, že pokud se v budoucnu v dané výzvě operačního programu shromáždí další prostředky, mohl by být podpořen. Následovala fáze provádění auditu Evropskou komisí, jejíž relevance byla hodnocena právě v rozsudku č. j. 14 A 49/2020-79. Po tuto dobu nebylo možné přiznat žalobkyni dotaci z důvodu pochybností o existenci střetu zájmů. Stěžovatel dále poukazoval na to, že v průběhu roku 2021 shromažďoval podklady potřebné k posouzení existence střetu zájmů. Teprve koncem roku 2021 přestala být tato otázka právně významná, neboť Ing. Babišovi zanikla funkce předsedy vlády. Od té doby by stěžovatel mohl vydat rozhodnutí o poskytnutí dotace, ovšem ve výzvě operačního programu není dostatek finančních prostředků. Současně ovšem není výzva ukončena, takže žádost setrvává v tzv. zásobníku. Její zamítnutí by bylo z hlediska stěžovatele předčasné, neboť nelze vyloučit, že ještě bude možné dotaci poskytnout.

[20] Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel v řízení před městským soudem uplatňoval komplexní obranu, kterou popíral, že by byl v řízení nečinný. Taková obrana nebyla městským soudem v rozsudku č. j. 14 A 49/2020-79 posouzena, neboť v tehdejší věci nebyla žádost zařazena do tzv. zásobníku. Městský soud tedy aplikoval právní názor vyjádřený v rozsudku č. j. 14 A 49/2020-79 na zcela odlišný skutkový stav, aniž by se zabýval tím, zda to je možné. Přitom zcela ignoroval obranu stěžovatele uplatněnou v řízení o žalobě.

[21] Městský soud se tedy měl v nyní posuzované věci primárně vypořádat s argumentací stěžovatele, že rozhodnutí o žádosti o dotaci nemusí být vydáno bezprostředně po vyhodnocení podaných žádostí o dotaci, nýbrž lze zprvu nepodpořené žádosti odložit do tzv. zásobníku a s rozhodnutím vyčkat do vyčerpání všech prostředků alokovaných do dané výzvy operačního programu, resp. do uzavření této výzvy. Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by se městský soud touto právní otázkou vůbec zabýval. Nelze z něj dovodit ani žádný implicitní právní názor. Na jedné straně totiž městský soud dovozuje, že lhůta pro vydání rozhodnutí začala plynout od uzavření auditu Evropské komise v únoru 2020, z čehož lze dovodit, že prvotní odložení žádosti do tzv. zásobníku v srpnu 2018 neznamená nečinnost stěžovatele. Na druhé straně ovšem městský soud žalobě vyhověl, tedy nepřisvědčil obraně stěžovatele, že žádost je stále v tzv. zásobníku, neboť ve výzvě operačního programu nejsou prostředky umožňující poskytnout dotaci. Akceptace, nebo odmítnutí postupu stěžovatele, jenž prvotně neúspěšné žádosti zařazuje do tzv. zásobníku, aniž by o nich rozhodl, je principiální právní otázkou. Ta nijak nesouvisí s tím, zda lze z hlediska přiměřenosti lhůty k vydání rozhodnutí tolerovat, že stěžovatel vyčkával na závěry auditu Evropské komise. Pokud by byla praxe tzv. zásobníku akceptovatelná, není zřejmé, proč městský soud shledal nečinnost stěžovatele, ačkoliv namítal, že žádost je stále

pokračování

v tzv. zásobníku z důvodu nedostatku prostředků. Je-li však tato praxe neakceptovatelná, není logický závěr městského soudu, že přiměřená lhůta pro vydání rozhodnutí počala plynout až po ukončení auditu Evropské komise, tj. rok a půl po podání žádosti o dotaci. Stěžovatel v řízení před městským soudem argumentoval tím, že praxe tzv. zásobníku má oporu v § 14n odst. 1 rozpočtových pravidel, k čemuž se ovšem městský soud nevyjádřil. V bodě 26 rozsudku, v němž se zabýval včasností žaloby, nicméně uvedl, že lhůta pro vydání zamítavého rozhodnutí je stanovena právě v tomto ustanovení. Při posuzování důvodnosti žaloby se tímto ustanovením nezabýval.

[22] Jako podružnou lze vnímat stěžovatelovu argumentaci, v níž poukazoval na to, že v roce 2021 činil úkony ke zjištění existence střetu zájmů Ing. Babiše. Sám stěžovatel totiž uznává, že koncem roku 2021 přestala být tato zjištění právně významná. Městský soud byl povinen posoudit, zda byl stěžovatel nečinný ke dni 24. 5. 2023 (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel vysvětloval svoji nečinnost v letech 2022 a 2023 tím, že žádost je v tzv. zásobníku (tam byla odložena již v srpnu 2018). Argumentace úkony prováděnými v roce 2021 by mohla být významná pro otázku, od kdy je stěžovatel nečinný, nikoliv však pro otázku, zda je nečinný.

[23] Městský soud se tedy v napadeném rozsudku vůbec nevypořádal se základní obranou stěžovatele, kterou vysvětloval, že není nečinný při vydávání rozhodnutí o dotaci. V rozsudku není obsažena ani žádná úvaha, která by poskytovala alespoň implicitní odpověď na tuto argumentaci. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[24] Na tom nemůže nic změnit ani poslední věta v bodě 28 rozsudku městského soudu, z níž vyplývá, že závěr o nečinnosti stěžovatele vychází z toho, že do výzvy operačního programu mohou být alokovány prostředky i později, např. s ohledem na kvalitu jednotlivých projektů. Tuto úvahu má Nejvyšší správní soud za nesrozumitelnou. Nijak neobjasňuje, proč by měl být dle městského soudu stěžovatel nečinný.

[25] Nejvyšší správní soud nemohl s ohledem na nepřezkoumatelnost rozsudku posoudit zákonnost závěrů městského soudu. Nezabýval se proto kasačními námitkami podřaditelnými pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. je městský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozsudku. Městský soud se v dalším řízení bude zabývat zákonností praxe stěžovatele, jenž odkládá vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dotaci do doby, než je zřejmé, že byly vyčerpány všechny prostředky alokované do výzvy operačního programu, a je vyloučeno, že do ní budou přiděleny další prostředky. Současně se vypořádá i s dalšími argumenty stěžovatele (resp. obou účastníků).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2024

JUDr. Filip Dienstbier, PhD.
předseda senátu